

als kind was ik bang voor het donker

het is begonnen toen ik ineens niet meer met mijn zus in een kamer sliep
en dat kwam omdat ze niet meer in de slaapkamer paste

die kamer was namelijk eigenlijk een bezemkast

-ja ik ben geboren en getogen in amsterdam
en daar noemen we appartementen huizen
en bezemkasten kamers

het was trouwens een heel gezellig huis

van 45 vierkante meter en om naar mijn moeders slaapkamer te gaan moest je een luikje
opentrekken in de hal en dan kwam er een aluminium trap uitgeklaapt naar de vliering
en ook al hebben we daar maar 1,5 jaar gewoond
altijd als ik het heb over vroeger
dan denk ik aan dat huis-

in ieder geval

in dat huis was dus een bezemkast

een kamertje van 120 bij 1 meter

waar iemand een stapelbed in had gebouwd

maar toen mijn zus 8 werd

en dus 1.27 cm lang

dat weten we omdat we elk jaar streepjes zette op de muur

paste ze dus niet meer in het bed en werd het tijd om te verhuizen

door toeval kon mijn moeder ons huis ruilen met een oude damedie de drie trappen niet
meer op en af kon van haar enorme art nouvea appartement aan een sjeke laan in
amsterdam zuid

dus opeens zaten we daar

op 140 vierkante meter geboend donker vissegraat parket waar je, als je een aanloopje
nam, op je sokken van de ene naar de andere ruimte kon glijden

los van dat glijden op je sokken, vond ik het er vreselijk

er woonde geen kinderen in de straat

de vloer kraakte overal, ook als je er niet over liep

en de glas in lood raampjes van de woonkamer klapperde als het storme

daarbij stond er in al die jaren dat ik er woonde elke nacht iemand aan mijn bed

een donker gedaante in de hoek van de kamer waarvan ik tot op de dag van vandaag niet
zeker weet of ik het droomde of niet

maar misschien wel het grootste probleem van het nieuw huis was dat mijn zus en ik elk
opeens een eigen kamer hadden

iemand had twee hoogslapers voor ons gemaakt in onze eigen kamers

elk op dezelfde hoogte

waar ik dan in de tussenmuur met een lepel

als een gevangene in alcatraz een gat heb gegraven

elke nacht hakte ik een klein stukje uit de muur, net zo lang tot ik door de gipsplaat en
verflagen heen mijn zus in haar bed zag liggen

iets wat mijn moeder pas wist toen ik al lang geen hoogslaper meer had en de poster van de backstreetboys die voor het gat hing werd weggehaald

elke nacht opnieuw zei ik door dat gat tegen mijn zus dat ik niet kon slapen
en dat zij naar mij moest komen
want ik durfde niet naar haar
waarop ze dan geïrriteerd haar deken weg sloeg
naar mijn kamer kwam
naast me in bed kroop en vroeg wat is er da-han?
en dan zei ik altijd
ik weet het niet
het is overal zo donker

en eigenlijk is dit 'bang' zijn voor het donker altijd gebleven
overal waar ik woonde sliep ik met de gordijnen een beetje open
zodat de straatlantaarn de kamer verlicht
of gewoon de lichten aan
en het was pas door ja te zeggen op een huwelijksaanzoek
zo zie je maar dat je er iets voor over moet hebben
en ik opeens 15 jaar naast dezelfde persoon sliep, in hetzelfde bed, altijd met een
opgekrulde kat tussen ons in, ik eindelijk niet meer bang was

maar de afgelopen 8 maanden had ik het weer
het wakker liggen
die schaduw in de hoek van de kamer
iets wat erger werd naarmate de dagen korter werden en de nachten langer leken te zijn

de reden voor mijn plotselinge slapeloosheid had misschien te maken met zorgen
deze gekke tijd
het opgesloten zijn
maar waarschijnlijk vooral door het feit dat ik opeens alleen sliep omdat de man met wie ik
samen leef 8 maanden weg was
eerst was hij figuurlijk weg; verstrikt in ingewikkelde gedachte
daarna letterlijk; een half jaar in een therapie centrum voor mensen met een burn out

tja
zo gaat het
ik denk dat deze corona tijd voor heel veel mensen een omwenteling is geweest
en de ene kwam al wat beter op zijn pootjes terecht dan de ander

maar daarover gaat deze tekst niet

het gaat over dat IK opeens dus weer BANG was voor het donker
alsof het altijd zo was geweest
opeens durfde ik niet naar de wc
en als ik dan toch moest
rende ik als een haas over de trappen
met mijn ogen half dicht om geen gedaantes in hoeken te zien

terwijl ik ondertussen op alle lichtknoppen ramde die ik tegenkwam

en toen ik hierover sprak met een waarzegger...

- lang verhaal... kom ik nog op terug..-

zei die waarzegger tegen mij

jij bent bang, want je schorpioen teken staat in het huis van je lichaam

dat zijn zinnen die voor een waarzegger heel normaal zijn

maar die ik voor jullie misschien even moet herhalen

je bent bang want je schorpioen staat in het huis van je lichaam

ze zei; ik bedoel jij bent iemand die bang is

iemand die niet zal springen als je niet weet of er grond is

ik dacht hierover na

nog steeds eigenlijk

al een dag of 6 inmiddels denk ik hier over na

iemand die enkel springt als je weet of er grond is

bestaat er eigenlijk iemand die niet zo is?

is er iemand die zou springen zonder dat je weet waarin?

ik denk aan een youtube filmpje wat ik onlangs zag van een man die van een brug in het water springt en precies op dat moment komt er een rondvaartboot onder de brug vandaan met allemaal mensen met zwemvestjes aan

ik bedoel, ja hij was een echte waaghals enz enz, maar hij zou toch nooit gesprongen zijn als hij wist dat hij keihard door een plastice zonneluifel zou crashen op een koelbox vol met pakjes limonade en broodjes met kaas?

bestaat er iemand die met zijn ogen dicht springt?

of iemand die *niet* in de war raakt als hij geen woorden kan vinden voor wat hij voelt, of je nu 40 bent of nog maar 2,5?

bestaat er iemand die niet wilt weten wat er komt?

waar het naartoe gaat

en waar het allemaal voor is bedoelt

die hoopvol is zonder perspectief?

met andere woorden bestaat er eigenlijk iemand, ergens op deze wereld, die niet bang is van het donker?

daarover gaat deze avond, duisternis. welkom allemaal.

oh, als laatste wil ik trouwens nog even zeggen:mijn echtgenoot slaapt sinds vorige week weer thuis vanaf 21 december dus exact over een week wordt de dag alweer een minuut langer licht

